

Norsk Lovtidende.

Utgitt efter offentlig foranstaltning

ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 31

Utgitt 11 juli.

1922

Lov

7 juli.
Nr. 1.

om endringer i lov av 9 august 1918 om offentlige tjenestemenns skyss- og kostgodtgjørelse.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelag, Stortingets beslutning, av 22 juni 1922 sålydende:

I.

Efterfølgende bestemmelser i lov om offentlige tjenestemenns skyss- og kostgodtgjørelse av 9 august 1918 skal heretter lyde således:

§ 8. Den minste veilengde, som må reises, når godtgjørelse for skyss såvel tillands som tilvanns skal kunne fordres, er 3 km. fra den reisendes bopel eller 6 km. tilsammen frem og tilbake.

Skyssen godtgjøres bare for den virkelige veilengde, dog så, at for de strekninger hvor tjenestemannen har betalt for skyssen efter en større veilengde enn den virkelig reiste (se lov om skyssvesenet av 14 juli 1893 §§ 28 og 30 samt § 36 siste passus), tilkommer det ham skyssgodtgjørelse efter denne forøkede veilengde.

§ 14. Den minste veilengde, som såvel tillands som tilvanns må reises, når kostgodtgjørelse skal kunne fordres, er 3 km. fra den reisendes bopel eller 6 km. tilsammen frem og tilbake.

Valgte medlemmer av fylkesting, fylkesutvalg, fylkesveistyrer, fylkesskattestyrer og fylkesskolestyrer tilkommer dog kostgodtgjørelse for forretningsdager, selv om reise ikke foretas. Det samme gjelder lagrettemenn og domsmenn, som har forrettet.

§ 15. Døgn efter denne lov regnes fra det klokkeslett, da reisen påbegynnes. Deler av et døgn på 5 timer og derover

7 juli. regnes for helt døgn. For reiser, som varer mindre enn 5 timer, tilstås ingen kostgodtgjørelse.

Læger i praksis erholder dog, uansett bestemmelsene i denne og foregående paragraf, kostgodtgjørelse for alle reiser, for hvilke det tilkommer dem skyssgodtgjørelse.

II.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinkel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjælde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

7 juli.
Nr. 2.

LOV

om utenriksvesenet.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

§ 1. Styrelsen av utenriksvesenet henholder under det regjeringsdepartement, som Kongen bestemmer.

Departementet fører tilsyn med de utenrikske tjenestemenns virksomhet og påser, at lov og reglement overholdes.

§ 2. De diplomatiske representanter er: Sendemann (envoyé extraordinaire et ministre plénipotentiaire) og Chargé d'Affaires. Ved særskilte leiligheter kan utsendes diplomatiske representanter av andre i det internasjonale samkvem fastslutte benevnelser.

De konsulære representanter er generalkonsuler, konsuler eller vicekonsuler. De er enten fra hjemlandet utsendt fast-

lønne embedsmenn (utsendte konsuler, consules missi) eller valgte blandt de på stedet bosatte, dertil skikkede personer (valgte konsuler, consules electi).

7 juli.
Nr. 2.

Til bistand for de diplomatiske representanter og for generalkonsuler og andre konsulære stasjonschefer kan ansettes legasjonsråder, handelspolitiske konsulenter, konsuler, legasjonssekretærer, vicekonsuler og andre utenrikske tjenestemenn.

Sendemann og Chargé d'affaires utnevntes tillike til generalkonsul. Legasjonsråd og legasjonssekretær utnevnes tillike til konsul. Avvikelse fra disse regler kan for det enkelte tilfelle bestemmes av Kongen.

Når denne lov benytter benevnelsen konsul eller konsulat er, hvis ikke annet uttrykkelig er bestemt eller fremgår av sammenhengen, derved også å forstå generalkonsul (samt legasjonschef i egenskap av generalkonsul) og vicekonsul, generalkonsulat (samt legasjon i egenskap av generalkonsulat) og vicekonsulat.

§ 3. Diplomatiske representanter, legasjonsråder, handelspolitiske konsulenter, legasjonssekretærer og konsulære representanter undtagen valgt vicekonsul utnevnes og avskjediges av Kongen.

Valgte visekonsuler ansettes og avskjediges av vedkommende departement. De kan suspenderes av sin nærmeste foresatte i henhold til forskrifter, som gis av Kongen.

Kongen kan, når tjenestens tarv gjør det nødvendig, stille en diplomatisk representant til rådighet (disponibilitet). Så lenge en tjenestemann er stillet til rådighet, oppebærer han den for hans embede bevilgede standardlønn.

§ 4. Utenriksvesenets tjenestemenn såvel i utlandet som i vedkommende departement er forpliktet til å motta forflytning til en hvilkensomhelst likeverdig eller høiere stilling i utenriktstjenesten hjemme eller ute.

Forsåvidt angår forflytning til embedsstilling, fattes bestemmelsen om forflytning av Kongen; forsåvidt angår forflytning til post, som ikke er embedsstilling, fattes bestemmelsen av vedkommende departement.

Hvor det gjelder rent midlertidig tjenstgjøring, kan bestemmelsen om forflytning også til embedsstilling fattes av vedkommende departement.

Kongen bestemmer, hvilke stillinger i og utenfor departementet skal anses likeverdige med hensyn til forflytning.

§ 5. Legasjonschefene står direkte under vedkommende departement, likeså den øverste konsulære myndighet i de land, hvor Norge er uten selvstendig diplomatisk representasjon.

7 juli. De øvrige tjenestemenn står direkte under Norges diplomatiske representasjon i landet, eller hvor Norge er uten sådan, under Norges øverste konsulære myndighet i landet. Forøvrig treffer departementet bestemmelse om de utenrikske stasjoners og tjenestemenns innbyrdes forhold og samvirken i tjenesten.

Nr. 2. § 6. Legasjonene forretter som generalkonsulater i den utstrekning som Kongen til enhver tid bestemmer. Det kan pålegges dem å føre tilsyn med konsullattjenesten i andre land overensstemmende med forskrifter, som for hvert enkelt tilfelle gis av vedkommende departement. Det samme gjelder generalkonsulatene.

Legasjonene utfører, når så bestemmes av Kongen, også lokale konsulatforretninger.

Forøvrig fordeles forretningene mellem de forskjellige representanter av Kongen eller av det departement som Kongen bestemmer.

§ 7. Det påhviler de utenrikske tjenestemenn å vareta og fremme Norges interesser og å yde norske undersåtter råd, bistand og beskyttelse — alt i den utstrekning, som stemmer med tjenestemannens offisielle stilling, og med de nærmere forskrifter som blir gitt av Kongen eller av det departement som Kongen bestemmer.

§ 8. Diplomatisk representant, legasjonsråd, legasjonssekretær og konsul kan, forsåvidt ikke norsk lov, overenskomst med vedkommende fremmede land eller dettes lovgivning er til hinder for det, med rettsvirkning overfor norske undersåtter utføre enhver forretning, som notarius publicus i Norge kan utføre. Dog skal ekteskapsstiftelse alene kunne utføres av den av Kongen dertil bemyndigede tjenestemann eller i dennes fall av hans stedfortreder. De nærmre forskrifter, som måtte tiltrenges angående ekteskapsstiftelse såsom om de former, som derved skal iakttas, om forutgående lysning eller kunnngjørelse, gis av Kongen.

Den i lov om norsk statsborgerrett m. m. av 21 april 1888 § 6 b omhandlede erklæring fra utflyttet norsk borger, der har innfødsrett, om, at han ønsker vedblivende å være norsk statsborger, kan med samme virkning, som om den var avgitt for konsulen på stedet, avgis for den norske legasjon i landet. For de steders vedkommende, hvor såvel diplomatisk representant som konsul er ansatt, bestemmer vedkommende departement, for hvilken av disse tjenestemenn erklæringen skal avgis.

§ 9. Hvorvidt og med hvilke beløp legasjonene og konsulatene skal være berettiget til å beregne godtgjørelse for de særskilte forretninger, som de på forlangende har å utføre, bestemmes av Kongen. Enhver sådan bestemmelse meddeles Stortinget.

7 juli.
Nr. 2.

§ 10. Utenrikske tjenestemenn må ikke av annen stats regjering motta noget hverv av diplomatisk, konsular eller annen offisiell art, medmindre samtykke dertil er gitt av Kongen eller efter Kongens bestemmelse av vedkommende departement.

Lønnet utenriksk tjenestemann må ikke for egen eller andres regning drive handel eller annen forretningsvirksomhet.

§ 11. Når strafferettslig tiltale reises mot utenriksk tjenestemann, anlegges saken ved domstol i Kristiania, forsåvidt ikke annet verneting måtte komme til anvendelse i henhold til straffeprosesslovgivningen.

Utenriksk tjenestemann, som er norsk statsborger og oppholder sig utenlands i norsk statstjeneste, har hjemting i Kristiania, hvis han ikke har sin bopel i et annet sted i riket.

I rettssaker angående tjenesteanliggender har alle utenrikske tjenestemenn verneting i Kristiania, medmindre saken efter lovgivningens almindelige regler hører under domstol annensteds i Norge.

§ 12. Kongen fastsetter en almindelig instruks for utenriks tjenesten.

§ 13. Lov om diplomat- og konsulatvesenet av 12 juni 1906 opheves. Løvrig forblir de i den gjeldende lovgivning fastsatte bestemmelser vedrørende den diplomatiske og konsulære tjeneste fremdeles gjeldende, forsåvidt de ikke står i strid med nærværende lov.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinkel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

7 juli.
Nr. 3.

Lov

om opprettelse av ladestedet Mo.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

§ 1. Fra 1 januar 1923 skal strandstedet Mo i Mo herred i Nordland fylke overgå til ladested under navn av Mo.

Det nye ladesteds grenser skal være følgende:

Fra Opsåtet i Mellemviken går grensen etter skillet mellom Dunderland Iron Ore Company's og L. A. Meyers eiendommer forbi Olai Bergs hus og videre til jernbanelinjen og deretter tvers over denne til Ranelven. Grensen følger så denne elv til Revelåens utløp i samme og følger videre Revelåen forbi Rasmusenget og Grubeenget (Hestnesenget) inntil det punkt, hvor grensene mellom L. A. Meyers eiendom og prestegården møtes i åen. Herfra går grensen i rettviseende sydlig retning, inntil den treffer Mobekken og følger så denne bekk til dens sydligste bukt, hvor bekken vinkler mot nordvest. Herfra går grensen i rett linje til Leirbekbroen og videre langs bekken i sjøen.

§ 2. Den i § 1 beskrevne grenselinje blir på statskassens bekostning å opgå og utvise ved grensestenen ved en åstedsforretning, som holdes av personer, som Kongen opnevner dertil, så betimelig, at den senest innen utgangen av desember måned 1922 kan være stadfestet av Kongen.

§ 3. Den strekning, som etter § 1 overgår til ladestedet Mo, skal fra 1 januar 1923 utgå av landets matrikkel og i enhver henseende høre under ladestedet. Dog skal dette ikke ha nogen innflydelse på den odel, som den 31 desember 1922 måtte hvile på jord, som ifølge denne lov overgår fra landet til ladestedet.

§ 4. Valg på representanter for ladestedet foretas i desember måned 1922 efter berømmelse og under ledelse av Mo herreds lensmann og formenn som valgstyre.

§ 5. Stemmeberettiget ved representantvalget i desember måned 1922 er de personer, som i det siste år, regnet tilbake fra 1 desember 1922, har hatt fast opphold innen de strekninger, som ifølge denne lovs § 1 henlegges til ladestedet, når de forøvrig har de til opnåelse av stemmerett i § 2 i byformannskapsloven fastsatte betingelser og ikke er i noget tilfelle, som efter grunnlovens §§ 52 og 53 medfører suspensjon eller tap av stemmerett.

§ 6. Manntall over de efter § 5 stemmeberettigede istand-

bringes i betimelig tid før valget av Mo lensmann og formenn, såvidt mulig, under iakttagelse av forskriftene i § 3 i byformannskapsloven. 7 juli.
Nr. 3.

De nærmere forskrifter, som måtte behøves angående valget, gis av Kongen, eller den han dertil bemyndiger.

§ 7. Ved utferdigelse av senere manntall over de efter formannskapslovgivningen stemmeberettigede i ladestedet skal lovens almindelige bestemmelser være gjeldende, dog således, at ophold innen de i § 1 omhandlede strekninger regnes like med opholdet i ladestedet.

§ 8. De i Mo herred hjemstavnberettigede personer, som den 1 januar 1923 bor, eller om de da er utflyttet fra Mo, har hatt sin siste bolig i herredet innen de strekninger, som overgår til ladested, skal, forsåvidt de var tilflyttet disse strekninger før 1 januar 1922, ha sin fattighjemstavn i ladestedet. Ved siden av denne forskrift skal dog de lovbud, som tillegger hustruen, mannens, mannen hustruens og barnene foreldrenes hjemstavn bringes til anvendelse, hvis mannen, hustruen eller foreldrene er i live, når de omhandlede strekninger overgår til ladested.

§ 9. De personer, som på den tid, da de i denne lov omhandlede strekninger overgår til ladested, driver kjøpmannshandel på disse strekninger i medhold av gjeldende lovgivning, skal fremdeles være berettiget til å vedbli den av dem drevne næring.

De personer, som i medhold av den gjeldende lovgivning fra 1 januar 1922 har drevet håndverk på de nevnte strekninger, skal være berettiget til å vedbli den av dem drevne næring.

De i denne paragraf omhandlede næringsdrivende har, for å kunne nyde de rettigheter, som derved tillegges dem, å melde sig for lensmannen i Mo innen den 1 januar 1923.

§ 10. Vestgrensen for ladestedets havnedistrikt går fra Hauknesset til Laukberg og østgrensen følger veibroen over Ranelven.

§ 11. Fremkommer der til fylkesmannen i Nordland inntekten av mars måned 1923 fra Mo herredsstyre eller Mo bystyre begjæring derom, blir det å avgjøre ved skjønn, hvorledes den udelte Mo herredskommunes rettigheter og forpliktelser skal fordeles mellom den nye Mo ladestedskommune og den gjenværende herredskommune. Skjønnet avgis av 3 utenfor de pågjeldende kommuner boende personer, hvorav fylkesmannen i Nordland opnevner 2 og Justisdepartementet 1.

De nærmere regler for skjønnet gis av Justisdepartementet. Utgiftene ved skjønnet, hvis avgjørelse er endelig, fast-

7 juli. settes av Justisdepartementet og bæres med en halvpарт av hver
Nr. 3. av de to kommuner.

§ 12. På skjønn, som holdes i henhold til »bykontrakt« for Mo av 27 mars 1919, kommer de almindelige regler om rettslig skjønn til anvendelse, hvis ikke noget annet er avtalt.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinckel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.

kst.

7 juli.

Nr. 4.

Lov

om forandringer i lovgivningen om Høiesterett.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

Forskriftene i lov av 4 februar 1905 § 12 om deling av Høiesterett i to avdelinger, til pådømmelse av saker, som behandles muntlig, og forskriftene i lov av 30 mai 1891 om overførelse av civile høiesteretssaker til skriftlig behandling forblir fremdeles i kraft inntil den nye rettergangsordnings ikrafttreden.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinckel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.

kst.

Lov

7 juli.
Nr. 5.

om forandringer i lovgivningen om fraværende arvinger.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

I.

Følgende bestemmelser i lov om forsvunne og andre fraværende personer av 12. oktober 1857 skal herefter lyde således:

§ 18. Når skifteretten i et bo ifølge de opplysninger der has, ikke finner anledning til å anta, at der gis andre arvinger enn de som for samme er anmeldt, fordeles arven mellom disse, om det enn ikke er bevist, at de er de nærmeste eller eneste.

Det påligger skifteretten i bo, hvori der er fraværende arving, såvidt mulig å søke opplysning om dennes opholdssted for derefter å gi ham underretning om arvefallet. I dette øiemed kan skifteretten kreve bistand i byene av politiet og på landet av lensmannen.

§ 19. Hvis nogen av de arvinger, om hvilke det er skifteretten bekjent, at de ved arvefalet var ilive, senere forsvinner, før lodd blir utlagt ham, forholdes med arvelodden således som i første kapitel er foreskrevet om forsvunnes her i riket etterlatte formue.

Utgjør arvelodden et beløp under kr. 500,00, og den forsvunne ikke har etterlatt andre midler her i riket eller ektefelle i formuesfellesskap, blir den dog å fordele mellom og utbetale til hans arvinger, forsåvidt han etterlater sig livsarvinger, ektefelle, foreldre eller søsken. Der tas herved kun hensyn til dem, som vites å ha vært ilive ved tidspunktet for den siste etterretning om ham. Beløp, som tilfaller nogen, hvis opholdssted ikke er kjent, innbetales i statskassen. Er der efter den forsvunne hverken livsarvinger, ektefelle, foreldre eller søsken, innbetales arvelodden i statskassen.

§ 20. Undlater en myndig arving, som er fraværende, men hvis tilværelse dog er skifteretten bekjent, å motta den ham utlagte lodd, blir denne, når seks måneder fra skiftets slutning er forløpet, forsåvidt den består i penger, av skifteretten å innsette i en autorisert sparebank. Består lodden i faste eiendommer eller løsøre, anmeldes saken for overøvrigheten, som lar de faste eiendommer bestyre av vederheftige menn og løsøret gjøre til penger, der behandles som ovenfor sagt. De hermed forbundne utgifter bæres av arven.

7 juli. Såsnart den fraværende arving må anses som forsvunnet,
Nr. 5. forholdes med lodden som i § 19 forekrevet.

Er en arvelodd under kr. 500,00 ikke utbetalt tre år efter skiftets slutning, skjönt vedkommende arving ikke kan anses som forsvunnet, skal lodden, hvis den fraværende har ektefelle i formuesfellesskap, utbetales til ektefellen. Ellers skal lodden efter reglene i § 19 annet ledd utbetales til dem, som er den fraværendes nærmeste arvinger ved utløpet av treårsfristen, eller innbetales i statskassen.

§ 21. Oplyses der å være flere arvinger efter den avdøde enn de, som har meldt sig, uten at det vites, om de ved arvefallet var ilive, har skifteretten å vareta deres tarv under skiftebehandlingen i forening med de for dem beskikkede verger. Den lodd, som faller på en sådan arving, skal fordeles mellom dem, som lodden skulde ha tilfalt, hvis der var visshet for, at den fraværende var død før arvelateren, og inntil videre forvaltes som i første kapitel er foreskrevet om forsvunnes etterlatte formue. Utgjør lodden et beløp under kr. 500,00, skal den dog straks utbetales. Beløp, som er tilfalt nogen, hvis opholdssted ikke er kjent, innbetales i statskassen.

§ 22. Fra bestemmelsen i § 21 undtas forsvunnen arving, som på den tid skiftet sluttes har vært fraværende enten i tre år efter å være blitt borte under de i § 4 nevnte omstendigheter eller i syv år efter å være blitt borte på annen måte. Til arving, som befinner sig i noget av disse tilfelle, blir ikke på skifte å ta hensyn.

§ 23. Den lodd, som ifølge § 21 er sikret en fraværende arving, må ikke utbetales til nogen annen enn ham selv, forinnen ti år er forløpet fra arvefallet, medmindre bevis fremkommer eller formodning opstår om, at han er død. Den fraværendes livsarvinger kan erholde rentene av arven. Kapitalen kan også av Kongen tillates utbetalt dem, om så måtte bestemmes mot sikkerhetsstillelse.

Ellers blir de, mellom hvem lodden er fordelt, først rådige over den, når det nevnte tidsrum er forløpet. Melder de berettede eller i tilfelle deres arvinger sig ikke senest ett år deretter, skal lodden eller de andeler av denne, som ikke er hevet, innbetales i statskassen.

§ 24. Bevises det innen ti år fra den dag, arven falt, at den fraværende arving er død før arvelateren, utbetales lodden til dem, mellom hvem den er fordelt, eller i tilfelle til deres arvinger. Det samme gjelder, såsnart der opstår formodning om, at arvingen er død før arvelateren, ved at de frister som er nevnt i § 22 utløper. Herom skal skifteretten treffe avgjørelse på begjæring av de berettigede.

Bevises det, at arvingen er død efter arvelateren, tilfaller hans lodd hans egne arvinger. 7 juli. Nr. 5.

Bevises det, at han er død, eller opstår der formodning herom, uten at det kan bringes på det rene, om døden er eller kan formodes å være inntruffet, før eller efter at arven falt, forholdes med arven, som om han var død før arvelateren.

§ 25. Såfremt det, før den fraværendes lodd er blitt utbetalt til medarvingene, bevises at han var ilive ved arvefallet, men han senere er forsvunnet, uten at bevis for hans død har kunnet tilveiebringes, forholdes med arvelodden således som i første kapitel er foreskrevet om forsvunnes etterlatte formue.

§ 26. Kongen eller den han bemyndiger fastsetter de nærmere forskrifter, som nødvendiggjøres ved reglene om innbetaling av arvebeløp i statskassen.

§ 27. I alle tilfelle, hvor en arving på grunn av fravær ved skifte er satt ut av betraktning, eller hvor lodd, som er tildelt en arving i henhold til § 21 er blitt utbetalt til nogen annen enn ham selv, har han innen utløpet av 20 år fra arvefallet rett til å fordre sin arvelodd, dog således at denne kun tilsvares i forhold til enhver av mottagernes andel av lodden og uten renter, forsåvidt de har vært i god tro. Samme rett som arvingen selv har efter hans død hans arvinger.

Beløp, som er utbetalt en arving i henhold til § 19 annet ledd, § 20 annet eller tredje ledd, eller § 21 tredje punktum, kan ikke fordres tilbake.

Fordring på utbetaling av arvelodd, som er innbetalt i statskassen, foreldes i 20 år. Renter av sådan arvelodd kan ikke fordres.

II.

Denne lov trer i kraft 1 januar 1923. Fra samme tid opheves lov inneholdende forandringer i lovgivningen om fraværende arvingers midler av 3 mars 1866.

Lodder, som forvaltes av skifteretten i henhold til den nevnte lov av 3 mars 1866, utbetales til dem, mellom hvem loddene er fordelt, selv om der ikke er forløpet tre år siden skiftets slutning. Beløp, som ikke har kunnet utbetales til den berettigede innen ett år efter denne lovs ikrafttreden, innbetales i statskassen.

De nye bestemmelser i loven av 12 oktober 1857 §§ 19, 20, 21, 23, 24, 25 og 27 får også anvendelse på lodder, utlagt i boer, som er sluttet før denne lovs ikrafttreden, dog undtatt lodder, utlagt efter § 21, i tilfelle hvor arvefallet fant sted mer enn ti år før denne lovs ikrafttreden.

7 juli.
Nr. 5. Kongen eller den han bemyndiger fastsetter forskrifter om gjennomførelsen av denne lovs regler med hensyn til forsvunne eller fraværende arvingers lodder, som henstår under overformynderiets forvaltning.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinkel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

7 juli.
Nr. 6.

Lov

om forandringer i lov om stats- og kommunebidrag til norske arbeidsledighetskasser av 6 august 1915 med tilleggslover av 29 juli 1918 og 30 juni 1921.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

I.

Følgende bestemmelser i lov om stats- og kommunebidrag til norske arbeidsledighetskasser av 6 august 1915 med tilleggslover av 29 juli 1918 og 30 juni 1921 skal herefter lyde således:

§ 8. En arbeidsledighetskasse, hvis andragende om refusjonsrett er innvilget, må ikke utbetale understøttelse til nogen arbeidsledig, som opholder sig i en kommune, for hvilken der has offentlig arbeidskontor, føreenn vedkommende forgjeves er anmeldt på dette kontor som arbeidssøkende. Undlates dette, mister arbeidsledighetskassen retten til å få noget refundert av den således utbetalte understøttelse. Såsnart den arbeidsledige påny får arbeide, anmeldes også dette av arbeidsledighetskassen til kontoret.

7 juli.
Nr. 6.

For kommuner, hvor offentlig arbeidskontor ikke er oprettet, kan vedkommende departement påby tilsvarende melding, når kommunestyret søker om det. Melding skal i tilfelle skje til den kommunale arbeidsledighetskomite eller — hvor sådan komite ikke er opnevnt — til kommunestyret. Hvor forholdene gjør det naturlig, kan departementet tillate, at melding skjer til nærmeste arbeidskontor, selv om dette er i en annen kommune enn den, hvor vedkommende arbeidsløse opholder sig. I så fall bortfaller melding til arbeidsledighetskomiteen eller kommunestyret i sistnevnte kommune.

Når bestyreren for det offentlige arbeidskontor søker om det, kan vedkommende departement efter innhentet uttalelse fra tilsynsnevnden bestemme, at de arbeidsledige skal foreta den i første punktum nevnte anmeldelse ved personlig fremmøte på arbeidskontoret.

Videre kan departementet efter andragende fra en arbeidsledighetskasse tillate lempning i plikten til anmeldelse, når sådan anmeldelse vanskelig lar sig gjennomføre på grunn av arbeidsforholdene i faget.

§ 11. De i denne lov omhandlede arbeidsledighetskasser skal månedlig til kommunestyret i de kommuner, hvor der er utbetalt arbeidsledighetsunderstøttelse, innsende opgaver herover efter et av departementet fastsatt skjema.

For de utbetalinger, som en annen kommune enn utbetalingsstedets antas refusjonspliktig for, sendes samtidig avskrift av opgaven til kommunestyret i refusjonskommunen.

Kommunestyrene har snarest mulig efter gjennomgåelsen av disse opgaver å tilbakesende dem til vedkommende arbeidsledighetskasse med de bemerkninger på opgavene, hvortil disse gir anledning. De av kassenes utbetalinger, ved hvilke ingen bemerkning fremsettes, anses som godkjent av kommunestyrene.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinckel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

7 juli.
Nr. 7.

Midlertidig lov

om tillegg til lov om stats- og kommunebidrag til norske arbeidsledighetskasser av 6 august 1915 med tilleggslover av 29 juli 1918 og 30 juni 1921.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

I.

Når Kongen finner, at særlige grunner taler for det, kan han for et nærmere angitt tidsrum:

1. bestemme, at en arbeidsledighetskasse skal få refundert inntil $\frac{2}{3}$ av understøttelsene istedenfor $\frac{1}{2}$; jfr. lov om stats- og kommunebidrag til norske arbeidsledighetskasser av 6 august 1915 (med tilleggslover av 29 juli 1918 og 30 juni 1921) § 1;
2. uten hinder av foran nevnte lovs § 2, nr. 4 forlenge den tid, som en kasse kan betale understøttelse for i løpet av et år;
3. tillate, at kasser, som er opprettet efter 1 januar 1921, utbetaler understøttelse uten hensyn til, om den understøttede har stått som medlem av og betalt kontingent til kassen i den tid som er fastsatt i foran nevnte lovs § 2, nr. 1.

II.

Denne lov trer i kraft den 1 juli 1922 og skal gjelde inntil 30 juni 1923.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinkel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

Lov

om Reitgjerdet asyl.

7 juli.
Nr. 8.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

§ 1. Asylet er bestemt til å opta særlig vanskelige og farlige sinnssyke, som ikke anses egnet til behandling i almindelige sinnssykeasyler. Likeså kan optas sinnssyke, hvis innleggelse eller fortsatte ophold i Kriminalasylet ikke anses påkrevet, skjont de fyller de lovbestemte betingelser for optagelse der.

§ 2. Bestemmelse om innleggelse i eller utskrivning av dette asyl treffes av vedkommende regjeringsdepartement eller den, dette bestemmer.

§ 3. De nødvendige nærmere bestemmelser om asylet gis av Kongen eller den han dertil bemyndiger.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinkel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

7 juli.
Nr. 9.

Lov

om forandring i lov om salg og skjenkning av brennevin, øl, vin, fruktvin og mjød av 17 mai 1904 (jfr. tilleggslov, lov nr. 3 av 16 september 1921).

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 1 juli 1922 sålydende:

I.

§ 32,2 i lov om salg og skjenking av brennevin, øl, vin fruktvin og mjød av 17 mai 1904 (jfr. tilleggslov, lov nr. 3 av 16 september 1921) skal herefter lyde således:

Kongen kan bestemme, at bare staten eller et av ham godkjent selskap kan innføre de under nr. 1 nevnte drikkevarer og at staten eller et sådant selskap kan selge de nevnte drikkevarer eller nogen av dem.

Henlegges sådan enerett til et aktieselskap, kan aktielovens regler om valg av tillitsmenn og funksjonærer og om fastsettelse av godtgjørelse for disse med Kongens godkjenning fravikes ved bestemmelse i selskapets vedtekter.

De nærmere forskrifter om innførselen og omsetningen gis av Kongen eller den han bemyndiger.

II.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinkel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

Lov

7 juli.
Nr. 10.

om forandring i lov om småbruk- og boliglån m. v. av 23 juli 1915 (jfr. tilleggslover av 9 august 1918 nr. 5 og 25 februar 1921 nr. 4).

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 1 juli 1922 sålydende:

I.

§ 81 i lov om småbruk- og boliglån m. v. av 23 juli 1915 (jfr. tilleggslover av 9 august 1918 nr. 5 og 25 februar 1921 nr. 4) skal herefter lyde således:

En kommune kan overta ansvar for lån efter denne lov (bykommune bare efter kapitlene 4, 5 og 6) for et beløp, som ikke samtidig må utgjøre over kr. 500 000,00 dog således, at Kongen, når kommunens størrelse eller andre særlige omstendigheter gjør det ønskelig, kan forhøie grensen.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinckel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

7 juli.
Nr. 11.

Lov

om utilbørlig konkurranse.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 1 juli 1922 sålydende:

§ 1. Under utøvelse av næringsvirksomhet eller i sådan virksomhets tjeneste er det ikke tillatt i konkurranseøiemed å foreta handlinger, som efter god forretningsskikk er utilbørlig.

Den, som har handlet i strid hermed, eller i hvis tjeneste det er gjort, kan efter søksmål tilpliktes å avholde sig derfra. Sådant søksmål kan bare reises av vedkommende regjeringsdepartement eller av sammenslutninger av næringsdrivende, som departementet har gitt søksmålsrett efter denne lov. Søksmålsretten kan av departementet når som helst tilbakekalles.

Retten kan, når saksøkeren forlanger det, ved midlertidig forføining forby, at handlingen gjentas, sålenge der ikke foreligger rettskraftig dom i saken. Denne forføining kan gjøres avhengig av, at der stilles en av retten godtatt sikkerhet for det tap, den annen part, hvis han frifinnes, måtte ha lidt ved forføiningen.

Den, som handler i strid med en midlertidig forføining, eller som foretar en handling, som han ved rettskraftig dom er tilpliktet å avholde sig fra, straffes med bøter eller fengsel i inntil 6 måneder.

§ 2. I bekjentgjørelser, på skilter, i prislister, rundskriver eller lignende meddelelser, samt i fakturaer, regninger eller lignende forretningsdokumenter, eller på varer eller deres innpakning, må der ikke om en næringsvirksomhet, om dens varer eller forøvrig om forhold, som henger sammen med den, opgis noget uriktig eller vildledende, som er egnet til å gi det utseende av, at der gjøres et særlig gunstig tilbud om kjøp eller salg av varer, utførelse av arbeide eller annen ydelse, eller til på annen måte å fremkalle en uriktig forestilling om den forretning eller avtale, hvortil der innbys. Som meddelelser regnes også billedlige fremstillinger e. lign.

Den, som har brukt det uriktige eller vildledende opgivende, eller i hvis tjeneste det er gjort, kan efter søksmål tilpliktes å avholde sig fra sådan handling. Denne bestemmelse får tilsvarende anvendelse på aviser, tidsskrifter og lignende, som har inntatt annonser eller andre bekjentgjørelser fra utlendinger inneholdende et sådant uriktig eller vildledende opgivende, og på dem, som på annen måte har besørget sådanne

annonser eller bekjentgjørelser, hvis de tross gitt skriftlig advarsel fortsetter med handlingen. Søksmålet kan reises av enhver, som driver næringsvirksomhet av samme eller lignende slags, samt av vedkommende regjeringsdepartement og av sammenslutninger som nevnt i § 1. Bestemmelsen i § 1 om rettens adgang til å treffe midlertidig forføining får tilsvarende anvendelse.

7 juli.
Nr. 11.

Når en næringsdrivende person eller selskap vil reise søksmål i henhold til denne paragraf, skal det først forelegges vedkommende regjeringsdepartement eller vedkommende sammenslutning (kfr. § 1) til uttalelse. Frarådes søksmål reist av den av disse, hvem det er forelagt, og søksmål allikevel reises, kan retten, om den saksøkte frifinnes, idømme saksøkeren erstatning. Retten bestemmer i så fall erstatningens størrelse.

Den, som handler mot bestemmelsen i 1. ledd eller i strid med en midlertidig forføining, straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder.

På samme måte straffes den, som ved skiltning eller i bekjentgjørelser, meddelelser eller dokumenter som omhandlet i første ledd uhjemlet benytter norske eller utenlandske stats- eller kommunevåben.

§ 3. I bekjentgjørelser, på skilter, i prislister, rundskrivelser eller lignende meddelelse om, at varer vil bli solgt vekk til forbrukere i løpet av kort tid gjennom realisasjonssalg, skal — med den innskrenkning, som fremgår av § 6 med hensyn til de deri omhandlede salg — de grunner, som har gitt anledning til utsalget, oppgis.

Senest fire dager før kunngjørelsen skal den, som vil holde sådant realisasjonssalg, gi skriftlig melding derom og om grunnen dertil til politimesteren i vedkommende by eller til lensmannen i vedkommende landdistrikt. Meldingen skal angi tidspunktet for realisasjonssalgets påbegynnelse og være ledsaget av en fortegnelse over de varer, som aktes solgt ved dette, samt av vedkommendes erklæring om, at alle disse varer allerede er erhvervet på det tidspunkt, da meldingen finner sted.

Efterat melding er skjedd, må ytterligere varer ikke innkjøpes til realisasjonssalg, og dette må ikke omfatte andre varer enn de, som er opført på fortegnelsen, hvis ikke noget annet ved særlig lov er bestemt.

De i denne paragraf omhandlede meldinger og varefortegnelser skal være til almindelig eftersyn.

§ 4. Bestemmelsen i § 3 gjelder ikke realisasjonssalg, som kunngjøres som sesongsalg eller som utsalg efter vareoptelling.

7 juli. Det er ikke tillatt årlig å holde mer enn to sesongsalg
 Nr. 11. eller ett vareoptellingssalg og ett sesongsalg. Intet av disse
 utsalg må vare lenger enn én måned.

Ved disse utsalg må der ikke selges varer av annen slags,
 enn hvad forretningen sedvanlig fører.

Heller ikke gjelder bestemmelsen for realisasjon av ferske
 matvarer.

§ 5. Ved realisasjonssalg, som ikke gjelder den hele vare-
 beholdning, skal salget ordnes således, at det vises, hvilke
 varer utsalget omfatter.

§ 6. Bekjentgjørelser, skilter, prislistes, rundskrivelser
 eller lignende meddelelser om salg av varer, som skriver sig
 fra et akkordforhandlingsbo, konkursbo eller dødsbo, men
 ikke lenger tilhører boet, må ikke inneholde opplysning om,
 at varene har tilhørt sådant bo.

§ 7. Overtredelse av bestemmelsene i §§ 3—6 straffes
 med bøter.

§ 8. I detaljhandelen må ikke bys eller gis tilgift, når
 det skjer under forutsetning av, at der blir kjøpt varer av en
 viss slags, i en viss mengde, for et visst beløp eller lignende.
 Som tilgift regnes det også, at der for den vare, som brukes
 dertil, beregnes en særlig lav pris. Likeså regnes rabatt-
 merker, sparemerker o. lign. som tilgift.

Den, som har tilbudt eller gitt den rettsstridige tilgift,
 eller i hvis tjeneste det er gjort, kan efter søksmål tilpliktes
 å avholde sig derfra. Denne bestemmelse får tilsvarende an-
 vendelse på aviser, tidsskrifter og lignende, som har inntatt
 annonser eller andre bekjentgjørelser fra utlendinger inne-
 holdende et sådant tilbud, og på den, som på annen måte har
 besørget sådanne annonser eller bekjentgjørelser, hvis de tross
 gitt skriftlig advarsel fortsetter med handlingen.

Søksmål kan reises av enhver, som driver næringsvirksom-
 het av samme eller lignende slags, samt av vedkommende re-
 gjeringsdepartement og av sammenslutninger som nevnt i § 1.
 Bestemmelsen i § 1 om rettens adgang til å treffe midlertidig
 forføining får tilsvarende anvendelse.

Når en næringsdrivende person eller selskap vil reise søks-
 mål i henhold til denne paragraf, skal det først forelegges
 vedkommende regjeringsdepartement eller vedkommende sam-
 menslutning (kfr. § 1) til uttalelse. Frarådes søksmål reist
 av den av disse, hvem det er forelagt, og søksmål allikevel
 reises, kan retten, om den saksøkte frifinnes, idømme sak-
 søkeren erstatning. Retten bestemmer i så fall erstatningens
 størrelse.

Den, som handler mot bestemmelsen i 1. ledd eller i strid

med en midlertidig forføining, straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder. 7 juli.
Nr. 11.

§ 9. Den, som om en næringsvirksomhet, om innehaveren eller nogen ved virksomheten ansatt person, om de derfra utgående varer eller om forhold forøvrig, som står i forbindelse med virksomheten, i konkurranseøiemed meddeler eller utbrer et opgivende, som er egnet til å skade virksomheten, plikter å erstatte den voldt skade og kan ved dom forbys å gjenta handlingen, såfremt der ikke føres bevis for at opgivendet er sant.

Har han visst eller burdet vite, at opgivendet ikke var sant, straffes han med bøter eller fengsel i inntil 6 måneder.

§ 10. Med bøter eller fengsel i inntil 1 år straffes den, som under utøvelse av næringsvirksomhet eller på sådan virksomhets vegne byr eller gir nogen, som er ansatt hos eller optrer som fullmektig for en annen, uten dennes vitende, gave eller annen fordel, når det skjer i konkurranseøiemed eller for å opnå et annet fortrin ved levering av varer, arbeide eller annen ydelse.

På samme måte straffes den, som er ansatt hos eller optrer som fullmektig for en annen, når han under forhold og i øiemed som nevnt i 1. ledd krever eller mottar gave eller annen fordel eller løfte derom av en næringsdrivende eller nogen på dennes vegne.

§ 11. Med bøter eller fengsel i inntil 6 måneder straffes den, som for å skaffe sig eller andre en fordel, eller for å skade, uberettiget utnytter eller setter en annen istand til å utnytte tekniske tegninger, beskrivelser, modeller e. lign., som er betrodd ham i anledning av utførelse av et arbeide eller forøvrig i forretningsøiemed, eller som medvirker hertil.

§ 12. Offentlig påtale til straff efter § 1, § 2, næstsiste ledd, § 8 og § 11 finner bare sted efter fornærmedes begjæring. Forsåvidt § 11 angår, kreves det tillike, at påtalen finnes påkrevet av almene hensyn. De i § 9 omhandlede forbrydelser påtales ikke av det offentlige.

Som fornærmet efter bestemmelsen i § 1 anses departementet og de der nevnte sammenslutninger. Som fornærmet efter bestemmelsene i §§ 2—6 og § 8 anses enhver, som driver samme eller lignende virksomhet, samt departementet og sammenslutninger som nevnt i § 1.

§ 13. Saker, som er reist av departementet eller av sammenslutninger som nevnt i § 1 efter denne paragraf eller efter § 2 og § 8, kan påankes til høiere rett uten hinder av de for anke satte verdigrenser.

§ 14. Borgerlige saker, som reiser sig av denne lov mel-

7 juli. lem handlende eller mellem handlende og håndverkere el-
Nr. 11. ler mellem disse og de i § 1 nevnte sammenslutninger eller
departementet, er handelsrettssaker. Hvem der skal anses
som handlende, avgjøres efter lov om rettergangsmåten i han-
delssaker av 20. desember 1902.

§ 15. Når borgerlige saker, som reiser sig av denne lov,
påankes til Høiestereett, påstevnes de uten hensyn til Høieste-
retts sesjoner og foretas utenfor ordenen efter varslets utløp.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar
og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinckel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen. Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

7 juli.
Nr. 12.

Lov

inneholdende endringer i lov om foranstaltninger mot smitt-
somme husdyrsykdommer av 14. juli 1894.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 1 juli
1922 sålydende:

Lov av 14 juli 1894 om foranstaltninger mot smittsomme
husdyrsykdommer, dens §§ 10, 11, 12, 22 og 24 skal herefter
lyde således:

§ 10. Ved mistanke om kveggpest, kvegets ondartede lun-
gesyke eller svinepest kan fylkesmannen påby nedslaktning av
inntil tre dyr for ved obduksjon av disse å erholde visshet om
sykdommens natur.

De dyr, om hvilke det efter en dyrlåges erklæring må
anses for avgjort, at de er angrepet av en av de nevnte syk-
dommer, skal efter fylkesmannens foranstaltning drepes, med-
mindre vedkommende regjeringsdepartement påbyr det mot-
satte.

Enhver hest, som efter dyrlæges erklæring er angrepet av snive eller smittsom anæmi, eller som med god grunn mistenkes for å være det, skal drepes, såfremt departementet ikke anderledes bestemmer i hvert enkelt tilfelle. 7 juli.
Nr. 12.

Dyr, angrepet av hundegalskap, skal drepes; hund eller katt, som er bitt av noget av hundegalskap lidende dyr, skal likeledes drepes.

§ 11. Eieren er, med de nedenfor nevnte begrensninger, berettiget til å erholde erstatning for de dyr, som ved det offentliges foranstaltning drepes på grunn av kvegpest, kvegets ondartede lungesyke, snive, svinepest og smittsom anæmi hos hesten.

Dyr, der ved obduksjon ikke viser spor av disse sykdommer, erstattes med det fulle beløp, hvortil de på nedenangitte måte er verdsatt.

Dyr, der ved obduksjon finnes — eller på annen måte godtgjøres å være — angrepet av smittsom anæmi, erstattes med det fulle beløp, dyr, der på samme måte finnes angrepet av kvegpest eller kvegets ondartede lungesyke, erstattes med to tredjedeler, dyr, der på samme måte finnes angrepet av snive eller svinepest, med halvdelen av beløp, hvortil de på den nedenfor nevnte måte er verdsatt.

Dyr, der i henhold til § 7 h. påbys nedslaktet ved utbrudd av munn- og klovsyke og dyr, der er døde som følge av tvungen vaksinasjon, erstattes med deres fulle verdi.

§ 12. Forsåvidt eieren ved innførsel fra utlandet av smittede dyr, ved overtredelse av gitte forholdsregler eller på annen måte selv har forskyldt skaden, erholder han ingen erstatning.

Rett til erstatning for dyr, nedslaktet etter offentlig foranstaltning, er derhos betinget av, at de har opholdt sig minst 6 måneder innen landets grenser, medmindre det kan godtgjøres, at de på en eieren uforskyldt måte er smittet efter å være innført her til landet.

Erstatningskrav må fremsettes forinnen nedslaktningen. Erstatningsbeløpet må i intet tilfelle overstige kr. 300,00 for halvdelen av et enkelt dyr, kr. 400,00 for to tredjeparter og kr. 600,00 for det hele dyr. Dog kan erstatningsbeløpet, når det gjelder hester, forhøies til kr. 1 200,00 for det hele dyr.

§ 22. Utgifter, som på grunn av denne lovs forskrifter foranlediges ved smittede eller for smitte mistenkte dyrs røkt, avsondring og desinfeksjon, ved desinfeksjon av fjøs, stall, redskaper og desslike, ved døde dyrs nedgravning eller tilintetgjørelse, utres av vedkommende dyrs eier. De med de syke-

7 juli. dyrs kurbehandling forbundne omkostninger utres likeledes
 Nr. 12. av dyrets eier, medmindre vedkommende fylkes-, kjøpstads- eller ladestedskommune — den sistnevnte, forsåvidt den har eget kommunestyre — måtte fatte særlige bestemmelser dessangående for de enkelte smittsomme sykdommer.

I tilfelle av uformuenhet hos eieren avholdes disse utgifter av vedkommende fylkes-, kjøpstads- eller ladestedskommune, denne siste, forsåvidt den har eget kommunestyre.

Erstatning til eiere av dyr, nedslaktet efter bestemmelsene i kapitel 2, og de utgifter, der foranlediges ved de i § 13 omhandlede verdsettelsesforretninger samt ved nedslaktninger, utres forsåvidt angår dyr, der ikke finnes angrepet av nogen sykdom, for hvilken nedslaktning kan finne sted, eller forsåvidt angår dyr døde som følge av tvungen vaksinasjon, av statskassen, men forsåvidt de finnes angrepet av nogen sådan **ovennevnt sykdom**, med det halve av statskassen og med den annen halvdel av vedkommende fylkeskommunes, kjøpstads eller ladesteds kasse, den siste kun når ladestedet har særskilt kommunestyre.

Dog utres erstatning for dyr, som påbys nedslaktet i henhold til § 7 h, ved utbrudd av munn- og klovsyke helt av statskassen.

På samme måte som i sistnevnte tilfelle og efter sådan verdsettelse som i § 13 bestemt gis vedkommende eier erstatning, når det for å hindre smittes videre utbredelse måtte anses nødvendig å tilintetgjøre smittefarlige gjenstander som hus, husinnredninger, fôr, redskaper o. l.

Alle andre utgifter ved foranstaltninger efter denne lovs bestemmelser utres av vedkommende fylkeskommunes, kjøpstads eller ladesteds kasse, forsåvidt ikke noget annet er eller måtte bli fastsatt.

Dog faller omkostningene ved avsperringsforanstaltninger likeoverfor fremmede land statskassen tillast, likesom Kongen for hvert enkelt tilfelles vedkommende kan bestemme, at utgiftene ved de i § 7 omhandlede foranstaltninger skal utres av statskassen.

Endelig utres den for tvungen vaksinasjon fastsatte godtgjørelse til dyrlågen samt skyssgodtgjørelse for reiser i det offentlige tjeneste efter denne lov av statskassen.

§ 24. De i henhold til denne lovs bestemmelser opnevnte vurderingsmenn tilkommer for de av dem utførte forretninger hver en godtgjørelse av kr. 4,00 pr. dag.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar 7 juli.
og bekrefter samme som lov, under rikets segl. Nr. 12.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinckel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.

kst.

Lov

7 juli.
Nr. 13.

om ophevelse av endel ved verdenskrigen foranledigede lover.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 26 juni 1922 sålydende:

I.

Følgende lovbestemmelser opheves straks:

1. Midlertidig lov om innskrenkning i adgangen til å slutte avtaler om levering av varer til utlandet av 19. juni 1918.
2. Lov om ilandbringelse i norsk havn av fisk fanget av norske farkoster av 29 juli 1918.
3. Lov nr. 4 av 30 juli 1915 om utmaling av brødkorn og brødbakning m. v. med tilleggslov av 14 desember 1917 nr. 13.
4. Midlertidig lov om tvungen avståelse til kommuner av myr m. v. til tilveiebringelse av brensel av 19 mai 1917 nr. 2.
5. Lov om forbud mot befraktning av norske fartøier i visse tilfelle av 12 juni 1917.
6. Midlertidig lov, inneholdende tillegg til lov av 11 juni 1915 om salg av brød efter vekt, av 14 desember 1917 nr. 12.
7. § 3 i lov nr. 1 av 18 august 1914 om salg og utførsel av fødevarer m. v.
8. Midlertidig lov om straff for uhjemlet bruk av signaler av 14 desember 1917.

7 juli.
Nr. 13.

II.

Lov av 27 april 1917 om forsikring av sjøfolks ombordværende eiendeler mot krigsfare og lov av 9 august 1918 om utbetaling av hyre til skibsbesetning efter krigsulykke m. v. opheves fra utgangen av året 1922.

III.

Krav på erstatning for tapte eiendeler og på tilleggshyre i henhold til lov av 14 mai 1915 og lov av 27 april 1917 om forsikring av sjøfolks ombordværende eiendeler mot krigsfare samt i henhold til lov av 9 juni 1916 og lov av 9 august 1918 om utbetaling av hyre til skibsbesetning efter krigsulykke m. v. bortfaller, forsåvidt de ikke innen utgangen av året 1924 er påtalt eller erkjent.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under rikets segl.

Gitt i Kristiania den 7 juli 1922.

(L. S.).

Efter bemyndigelse:

O. Blehr.

Joh. Ludw. Mowinckel. M. Olsen Nalum. Olaf Amundsen.

O. Mjelde. Lars Oftedal. R. Mortensen.

Haakon Five.

N. F. Leganger.
kst.

Utgiver: Byråchef Young.

Grøndahl & Søn's boktrykkeri. Kristiania.